

Arrest

nr. 93 759 van 17 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 juli 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlagen 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienen op 11 juli 2006 en op 18 augustus 2009 en op 11 mei 2009 een asielaanvraag in. Deze resulteert in de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2006 en in de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2010 die weigert de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Het beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen deze laatste beslissingen wordt bij arrest nr. 60 412 van 28 april 2011 en bij arrest nr. 60 411 van 28 april

2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. Op 12 juli 2012 dienen verzoekers een nieuwe asielaanvraag in.

Op 18 juli 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hoofdens eerste verzoekende partij de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, met daarin vervat een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de eerste bestreden beslissing, met een redengeving die luidt:

“Overwegende dat betrokkene op 11.07.2006 een eerste asielaanvraag indiende die op 28.11.2006 van het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering van verblijf kreeg.. Overwegende dat betrokkene op 18.08.2009 een tweede asielaanvraag indiende die op 29.09.2010 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 26.04.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 12.07.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar echtgenoot na de negatieve beslissing van de RVS telefonisch contact met zijn vader opgenomen zou hebben, waarbij hij vernomen heeft dat ze in geen geval mag terugkeren naar hun land van herkomst en dat er nog steeds huiszoekingen plaats zouden vinden in het ouderlijk huis van haar echtgenoot. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar schoonvader ook aan haar echtgenoot vermeld zou hebben dat hij een oproepingsbrief op zijn naam had ontvangen, waarin haar echtgenoot oproepen werd in Shali. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar echtgenoot nog steeds gezocht zou worden en ze zich daar in geen geval zouden kunnen vertonen. Overwegende dat het asielrelaas steunt op de asielmotieven van haar echtgenoot en er voor deze laatste een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag werd genomen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar schoonvader eveneens een verklaring gevraagd zou hebben aan de voorzitter van de dorpsraad omdat hij een bevestiging wou van de huiszoekingen en van het feit dat hij lastig gevallen zou worden omwille van betrokkene en haar man. Overwegende dat betrokkene verwijst naar de documenten die haar echtgenoot in het kader van zijn tweede asielaanvraag heeft neergelegd. Overwegende dat de tweede asielaanvraag van haar echtgenoot op 16.07.2012 door DVZ werd afgesloten met een beslissing 'weigering in overwegingname'. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar schoonvader van plan was om met bovenstaand document beroep te doen op een mensenrechtenorganisatie, maar de familie heeft dit afgeraden omdat hij het op deze manier nog erger zou kunnen maken. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 27.05.2011 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf; wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Diezelfde dag neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hoofdens tweede verzoekende partij, dochter van de overige verzoekende partijen, de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, eveneens met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt:

“Overwegende dat betrokkene op 28.08.2009 een eerste asielaanvraag indiende die op 19.09.2010 van het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 28.04.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 12.07.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar vader na de definitieve beslissing van acht juni 2012 contact opname met zijn vader, waarin hij vernomen heeft dat ze in geen geval mag terugkeren naar hun land van herkomst omdat er nog steeds regelmatig raids (op 21.01.2012 en 03.04.2012) uitgevoerd zouden worden waarbij er gemaskerde militairen bij haar grootvader binnenvallen en vragen achter haar vader en zijn broer (haar oom Said-Husei die ook in België verblijft). Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar grootvader op 14.06.2012 een convocatie voor haar vader zou ontvangen hebben waarin hij opgeroepen werd om zich op 15.06.2012 aan te bieden bij het parket van Shali. Overwegende dat haar grootvader ook een brief aangevraagd zou hebben van een mensenrechtorganisatie. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar grootvader deze documenten opgestuurd zou hebben naar België en haar vader deze nu zou voorleggen tijdens zijn interview. Overwegende dat betrokkene verwijst naar de documenten die haar vader in het kader van zijn tweede asielaanvraag heeft neergelegd. Overwegende dat de tweede asielaanvraag van haar echtgenoot op 16.07.2012 door DVZ werd afgesloten met een beslissing 'weigering in overweging name'.

. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad aangezien betrokkene al op 17.05.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.“

Op 18 juli 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hoofdens derde verzoekende partij de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, eveneens met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de derde bestreden beslissing, die luidt:

“Overwegende dat betrokkene op 11.05.2009 een eerste asielaanvraag indiende die op 29.09.2010 van het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 28.04.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 12.07.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een oproepingsbrief van de regio Shali (zonder afgiftedatum) voorlegt waarin betrokkene opgeroepen wordt zich aan te bieden al verdachte op 15.05.2012. overwegende dat dient opgemerkt te worden dat het document geen afgiftedatum vermeldt en als zodanig geen duidelijkheid bestaat over de afgifte van het document. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de wijkagent op 14.05.2012 de eerste oproepingsbrief op zijn naam overhandigd zou hebben aan zijn vader. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene een handgeschreven verklaring van A. V. dd. 24.04.2012 voorlegt waarin bevestigd wordt dat betrokkene meermaals opgepakt zou zijn en dat hij tot op heden vervolgd zou worden door de machtsstructuren. Overwegende dat dit document een

gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn vader deze verklaring aan het hoofd van hun dorpsadministratie A. V. gevraagd zou hebben, omdat hij ermee naar een mensenrechtenorganisatie in Grozny zou hebben willen stappen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de familie hem dat afgeraden zou hebben, omdat ze mensen blijven vervolgen nadat ze eenmaal opgepakt werden. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene een enveloppe dd. 18.06.2012 voorlegt waarin bovenstaande documenten opgestuurd werden door zijn nicht Madina. Overwegende dat deze enveloppe enkel bewijst dat er een verzending naar betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij via telefonisch contact (na de negatieve beslissing van het RVS) met zijn vader op 08.06.2012 vernomen heeft dat er zowel in januari als in april adresgerichte raids bij hem werden uitgevoerd (daar woonde betrokkene ook). Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 27.05.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen. Brussel, 18.07.2012 De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie “.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de “Wet Motivering Bestuurs-handelingen”.

Het middel luidt als volgt:

“Verzoekers hebben wel degelijk een nieuw element aangebracht welk dienend is voor zijn asielaanvraag.

Dat gezien de Dienst Vreemdelingenzaken de facto de asielaanvraag van verzoekster onderzoekt ten gronde zonder kennis van het dossier. Immers indien zij het dossier had bestudeerd had zij opgemerkt dat verzoekers aanvraag enkel is afgewezen omdat zij in Polen een beschermingsstatuut hebben.

Dat art. 51/8 als volgt luidt:

Artikel 51/8

De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Geneve, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

De minister of diens gemachtigde moet echter de asielaanvraag in aanmerking nemen indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/1 0. Een beslissing om de

verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld.

Dat gedaagde enkel en alleen dient te onderzoeken of er "nieuwe" elementen zijn.

Dat gedaagde uitdrukkelijk stelt in het bevel gekoppeld aan de bestreden beslissing dat verzoekers zowel het Rijk als het Poolse grondgebied dienen te verlaten. Dat zulks in se aantoonde dat verzoekers niet kunnen terugkeren naar Polen.

Dat dit uiteraard een nieuw element is daar het CGVS steeds heeft volgehouden dat verzoekers verblijfsrechten hebben in Polen.

De bestreden beslissing schendt derhalve art. 51/8 van de Vreemdelingenwet alsook art. 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten:

ENIG Middel: Art. 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Dat voor de Raad zou oordelen dat verzoekers wel een verblijfsrecht hebben in Polen quod non, dan stellen verzoekers dat het bevel ten onrechte stelt dat verzoekers het Poolse grondgebied moeten verlaten.

Dat de beslissing geen rekening houdt met de erkenning als vluchteling in Polen.

Dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is. “

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“In een eerste en enig middel beroepen verzoekers zich op een schending van artikel 51/8 en artikel 3 van de wet motivering bestuurshandelingen.

Ter ondersteuning houden verzoekers voor dat de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie uitdrukkelijk stelt in het bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoekers zowel het Rijk als het Poolse grondgebied dienen te verlaten.

Dit toont volgens verzoekers aan dat zij niet kunnen terugkeren naar Polen wat volgens hen dan weer een “nieuw element” is daar het CGVS steeds heeft volgehouden dat verzoekers verblijfsrecht hadden in Polen.

De verwerende partij stelt vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekers nochtans voorgehouden schending van artikel 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekers vermelde rechtsregel zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

De verwerende partij krijgt kop noch staart aan de redenering van verzoekers.

Immers, het louter feit dat verzoekers asielaanvraag niet in overweging werd genomen, heeft niets te maken met het feit dat zij in Polen zouden erkend zijn als vluchteling.

Artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De stelling van verzoekers, als zou het bevel om het grondgebied te verlaten impliciet aantonen dat er sprake is van nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8, slaat nergens op.

Het zijn verzoekers die bij het indienen van een tweede of volgende asielaanvraag dienen aan te tonen dat er sprake is van nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid heeft enkel uitgesproken over het „nieuw karakter” van de voorgelegde documenten en de stelling van verzoekers dat een onderzoek „ten gronde” diende te worden doorgevoerd, druist regelrecht in tegen de finaliteit van artikel 51/8 Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

De gemachtigde diende na te gaan of de door verzoekers bij zijn tweede asielaanvraag bijgebrachte elementen voldoen aan art. 51/8 van de Vreemdelingenwet, zonder dat de gemachtigde hierbij zijn beoordelingsbevoegdheid heeft overschreden:

'De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing is ingegaan op de elementen die verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag als nieuwe elementen heeft aangebracht, maar dat zij besluit dat hij "bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980" en de betrokken aanvraag derhalve niet in overweging neemt.'

Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden.

Verzoekers tonen niet aan dat zij hebben voldaan aan de vereisten van art. 51/8 van de wet, met name dat de door hem voorgelegde stukken:

- niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,*
- betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,*
- relevant moet zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

Verzoekers' beschouwingen aangaande de kennisgeving van het bevel om het grondgebied te verlaten hebben bovendien geen uitstaans met de beoordeling van hun asielaanvraag, laat staan met artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij is de mening toegedaan dat dit gegeven op zich de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten niet kan verantwoorden.

Inderdaad maakt de onregelmatige kennisgeving van een beslissing niet noodzakelijk een schending van een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven pleegvorm uit (cf. R.v.St. nr. 20.300, 29.4.80, Arr. R.v.St. 1980, 596), en blijkt uit de vaste rechtspraak van de Raad van State dat eventuele gebreken in de kennisgeving van een administratieve akte niet van aard kunnen zijn om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van deze akte als dusdanig (zie o.a. R.v.St. nr. 48.781, 24.08.1994, en R.v.St. nr. 45.694, 19.01.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Het zou aldus van overdreven formalisme getuigen om de beslissing van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op de in het enig middel vermelde basis te vernietigen, temeer nu verzoekers niet aanvoeren dat de wijze waarop de kennisgeving van de beslissing van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, zou zijn gebeurd, hem heeft gehinderd in zijn mogelijkheden om de beslissing aan te vechten.

In het algemeen slagen verzoekers er in hun enig middel in het geheel niet in aan te tonen dat de wijze waarop de kennisgeving van de beslissing in casu zou zijn gebeurd, hem enig nadeel zou hebben berokkend.

Vaste rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"Een gebrek in de kennisgeving van de bestreden beslissing heeft geen invloed op de wettigheid ervan en brengt niet met zich mee dat de motieven van deze beslissing onwettig zijn. (Zie onder meer: Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr 14 713 van 31/07/2008)

Verzoekers slagen er niet in om een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Verzoekers' beschouwingen falen in rechte en in feite en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing die terecht werd genomen.

De uiteenzetting van verzoekers kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enig middel kan niet worden aangenomen."

2.3. In het hierboven geciteerde middel lijken verzoekers aan te nemen dat de verwerende partij de asielaanvraag heeft onderzocht zonder kennis van het dossier en verwijten zij de bestreden beslissing niet de motieven van de afwijzing van de eerste asielaanvraag te hebben bekeken nu de eerste asielaanvraag is afgewezen omdat, volgens hen "enkel", zij in Polen een beschermingsstatuut hebben.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende"

wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In casu verwijzen de bestreden beslissingen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en wordt uitvoerig ingegaan op de door verzoekers feitelijk aangereikte elementen in hun nieuwe asielaanvraag. Verzoekers maken niet duidelijk op welke elementen de bestreden beslissingen niet zou hebben geantwoord. Voorts blijkt uit de bestreden beslissingen dat er wel degelijk rekening werd gehouden met de genomen beslissingen aangaande verzoekers’ eerste asielaanvraag nu de bestreden beslissingen er expliciet naar verwijzen.

De motieven van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in die beslissingen gelezen worden zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 2 februari 2007, nrs. 167.407 en 167.411).

De Raad wijst erop dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Voorts wordt eraan herinnerd dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een geponderde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Deze drie voorwaarden moeten cumulatief vervuld zijn.

Uit deze bepaling volgt dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nrs. 143.020 en 143.021). Het begrip “nieuwe gegevens” heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals

bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de door deze partij aangehaalde elementen worden afgewezen als zijnde geen elementen in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet omdat hetzij de asielmotieven betrekking hadden op deze van de echtgenoot en diens tweede asielaanvraag ook wordt afgewezen hetzij gesteund zijn op loutere verklaringen die op geen enkele wijze worden gestaafd en veronderstellingen zijn. Het is niet onredelijk deze besluitvorming te maken daar deze steun vindt in het administratief dossier en correct is en kennelijk redelijk.

Wat betreft de tweede bestreden beslissing wijst de verwerende partij het verzoek af omdat enerzijds tweede verzoekende partij haar beweringen niet staft en waar zij verwijst naar de documenten van haar vader, derde verzoeker, diens asielaanvraag ook is afgewezen. Het is niet onredelijk deze besluitvorming te maken daar deze steun vindt in het administratief dossier en correct is en kennelijk redelijk.

Wat betreft derde verzoekende partij vermeldt de derde bestreden beslissing dat de oproepingsbrief van de regio Shali geen afgifte datum vermeldt zodat geen duidelijkheid bestaat over de afgifte. Dit is juist. Wat de handgeschreven verklaring van A. V. betreft wijst de derde bestreden beslissing deze af omdat deze een gesolliciteerd karakter heeft. De enveloppe bewijst enkel dat er een verzending is geschied en voor het overige worden de beweringen van de derde verzoekende partij niet gestaafd. De Raad stelt vast dat deze motieven steun vinden in het dossier en overigens niet in concreto worden weerlegd door verzoekers. Verzoekers maken derhalve niet aannemelijk dat de door hen aangebrachte elementen in de tweede asielaanvraag ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet, waarbij deze gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Waar verzoekers menen dat de door hen aangehaalde bepalingen geschonden zijn omdat het in de bestreden beslissingen bevatte bevel stelt dat zij Polen dienen te verlaten merkt de Raad op dat dit niet vermeld staat in de bestreden beslissingen. Deze kritiek mist feitelijke grondslag.

Wel begaat de verwerende partij de vergissing in de akten van de kennisgeving van de bestreden beslissingen te melden dat verzoekers Polen dienen te verlaten, wat indruist tegen de gegevens van het administratief dossier nu uit de beslissing aangaande de eerste asielaanvraag van verzoekers blijkt dat zij in Polen de vluchtelingenstatus hebben gekregen. Een eventueel gebrek in de kennisgeving van de bestreden beslissingen heeft evenwel geen invloed op het rechtmatig karakter van de genomen beslissingen zelf. De kritiek van de verzoekende partij op de wijze van kennisgeving van de bestreden beslissingen kan niet tot de nietigheid van deze beslissingen leiden (RvS 11 september 2002, nr. 110.118; RvS 6 januari 2004, nr. 126.889 en RvS 21 maart 2005, nr. 142.408). Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk. Derhalve dient te worden besloten dat ook het onderdeel dat verzoekers richten tegen “het bevel” feitelijke grondslag mist en de schending van “*art. 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen*” niet dienstig kan aangevoerd worden nu de melding dat verzoekers Polen moeten verlaten enkel terug te vinden is in de kennisgeving.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN